

KAPITOLA PRVNÍ

KRÁLOVNA MEJDANŮ

Slíbila jsem si, že se nikdy nebudu podílet na posláním svého otce – svádět lidi k hříchu, k tomu, aby si ničili těla alkoholem a drogami.

Byla jsem naivní, když jsem si myslela, že takový slib můžu dodržet. Stejně jako jsem byla naivní ve spoustě jiných věcí.

Ve ztemnělé místnosti, kde jsme tancovali, duněly basy. Vylezla jsem na stůl a předstírala, že si neuvědomuju, jak mě všichni pozorují. Většinou přátelsky, ale někteří také chlípně, kriticky nebo závistivě. Vylezla jsem na stůl ani ne tak proto, aby mě všichni viděli, ale abych sama líp viděla. Zablédla jsem tam jednoho démonického našeptávače a potřebovala ho mít pod kontrolou. Byl to už celý týden, co jsem viděla posledního – takhle dlouhou pauzu si od novoročního shromáždění ještě nedali.

Někde na mejdanu byli i Jay a Veronica – mí nejlepší lidští kamarádi a taky už pár měsíců zamilovaná dvojice.

Naštěstí se už smířili po tom večírku, kdy Jay políbil mou nefilskou kamarádku Marnu, dceru Knížete nevěry Astarotha. Marně se Jay líbil, ale políbila ho jen proto, že věděla o jeho vztahu s Veronikou. O tom večírku jsme se už zásadně nebavili.

Rozhlížela jsem se po těch dvou, ale asi byli v suterénu, kde se hrály karty. Věděla jsem, že za chvíli budou chtít jít domů, ale já nemohla z mejdanu zmizet tak brzo. Byla sotva půlnoc.

Tamhle je. Našeptávač. Srdce mi vyletelo až do krku, ale dál jsem tancovala.

Živá zábava se proměnila v cosi nebezpečnějšího a zlověstnějšího, když se pod stropem jako ropná skvrna rozlila přízračná bytost. Žaludek se mi sevřel hrůzou. Našeptávači mi ještě pořád naháněli husí kůži. Démon si prohlížel dav, mračil se na rozesmáté kluky i holky a častoval je svým zákeřným šepotem. Atmosféra v místnosti se změnila, všichni jako by se ostražitě rozhlíželi po ostatních, pití špláchalo ze sklenic, hlasy stoupaly, lidé do sebe začínali strkat.

Slezla jsem ze stolu a zamířila do kuchyně. Démon změnil směr a letěl za mnou. Předstírala jsem, že nevnímám známé, kteří se mě snažili zastavit a promluvit si se mnou. Cílevědomě jsem si razila cestu davem.

Netrvalo ani pár vteřin, než se temná postava snesla ke mně. „*Tenhle večírek je moc krotký, dcero Belialova.*“

Stiskla jsem zuby a snažila se potlačit viditelné zachvění, když se mi ten hlas vetřel do hlavy jako sliz. Chtěla jsem si ho z ní vyhnat.

„*Jo, já vím,*“ odpověděla jsem mu telepaticky. „*Ale to se brzo změní.*“

V kuchyni mě přivítaly nejen srdečné pozdravy, ale i zdvižené sklenice.

Mí vrstevníci už mi odpustili to, jak jsem dřív bývala úzkostlivě vzorná, a přivinuli na svou hrud' královnu mejdanů, která se ve mně před šesti měsíci nečekaně probudila, jako když se rozvine květ uprostřed zimy.

„Bavíte se, lidi?“ zvedla jsem svoji sklenici.

Našeptávači mě začali pronásledovat týden po novoročním shromáždění démonů v New Yorku, měla jsem je v patách den co den. Až do minulého týdne. Skoro jsem se začala radovat, že už mi dali pokoj. Že jsem se osvědčila a teď už mě nechají být. Jenže to jsem se spletla.

Vlastní duše mě šokovala náhlou a pronikavou chutí k životu. Jako by se mi ten večer v New Yorku otevřely oči. A já pochopila, že mám žít, abych splnila svoje poslání. Tolik už mi toho vzali – moje sny, ambice. Jenže po tom všem, čím jsem si prošla, jsem se vlastního života nechtěla tak snadno vzdát. A tak jsem – navzdory citlivé andělské strážce své povahy – začala bojovat.

Ve své žízni po životě jsem začala zoufale vyhledávat všechny špatnosti, do kterých bych se mohla zaplést. Jak se konal nějaký mejdan, byla jsem tam. Občas jsem pila – většinou jsem to jen předstírala –, oblékala jsem se podle módních trendů, dala si udělat tři piercingy do pravého ucha a dva do levého, plus kroužek do pupíku a nechala šíleně drahého vyhledávaného kadeřníka, aby mi provedl s vlasy, co chce – pokud je nechá blond. Nebo jejich světlou barvu ještě zvýrazní. Protože blondýny si užijí nejvíc zábavy, no ne? Vypadala jsem jako svůj pravý opak.

Legrační, co všechno závisí na tom, jak člověk vypadá.

„Namícháš nám nějaký hříšný polibky?“ zavolala na mě jedna holka.

Usmála jsem se.

Na jedné party jsem připravila koktejl, který jsem nazva-

la „hříšný polibek“, a stalo se z něj něco jako moje značka. Když si ho někdo dal, musel pak vylízat čokoládu ze dna skleničky.

Lítostivě jsem mlaskla. „Dneska na to nemám věci. Ale namíchám vám něco dobrého, nebojte.“

Všichni zajásali a já se zastyděla, jak moc mě jejich pozornost těší. Vydala jsem se k lednici a žaludek se mi svíral, ale snažila jsem se své představení pro démona odehrát co nejlíp. Věděla jsem, že visí nad hlavami lidí v kuchyni a natahuje se za mnou. Čím dřív se ho zbavím, tím líp.

A měla jsem štěstí. Na spodní polici stál podnos s panáky s tekutým alkoholovým želé.

„Hej, lidi, koukejte, co mám!“ V tu chvíli jsem se nestarala o to, kde je hostitel a jestli si náhodou tohle pítí nešetří na nějakou lepší příležitost. Zvedla jsem podnos s modrými mističkami a zahalekala: „Opilý želé, dá si někdo?“

Všichni zapištěli vzrušením. Byla jsem jejich hrdinka.

V uších všem znělo démonské našeptávání, takže vlastní vůle a odhodlání se rozplývaly v mlze. Pro panáky se natáhli i ti, kdo měli cestou zpátky řídit. Pokud se někdo chystal domů, aby dodržel stanovenou hodinu návratu, okamžitě na to zapomněl. Ruce se plazily po tělech, která nepatřila partnerům. Bolelo mě udržovat na tváři nucený úsměv, když jsem to dílo démonů pozorovala.

Našeptávačův nakráplý smích jsem slyšela jenom já. Začínal opravdový mejdan.

Probudilo mě tepání v zátylku a sucho v puse. Natáhla jsem se pro napůl plnou láhev s vodou a začala pít. Z rozmazané paměti se mi mezitím vynořovaly události včerejšího večera.

Cinkání pivních lahví. Opilecký polibek v koupelně – já a nějaký cizí kluk. Lidé zvracející do keřů kolem domu. Do-
hadování těch, kteří se sotva drželi na nohou, ale chtěli si
stejně sednout za volant. Spolužák Matt mi vyškubl klíčky,
které jsem se mu pokusila zabavit, a potácivě se vydal k autu
se svou holkou Ashley.

Prudce jsem se posadila na posteli a připlácla si dlaň
k puse, abych nevyprskla vodu do peřin.

Ne, prokrista, ne. Matt řídil. *Ne, ne, ne, ne.*

Roztřesenýma rukama jsem zvedla telefon z nočního stol-
ku. Bylo teprve devět ráno, nejspíš moc brzo na to někoho
shánět, ale to mi bylo jedno. Napsala jsem esemesku Ashley,
jestli dojeli domů v pořádku, a pak jsem zatajovala dech až
do chvíle, kdy mi dorazila její odpověď, že v pohodě.

Přerývaně jsem vydechla, sklouzla z postele na kolena, až
jsem se do nich praštila, a svésila hlavu do dlaní. Tohle jsem
nenáviděla. Nenáviděla jsem, co musím dělat jako nefil. Co
až jednou všechno nebude „v pohodě“? Až mejdan s Annou
Whittovou skončí tragédií? Bylo těžké uvěřit, že mám v po-
rovnání s dětmi ostatních démonů ještě báječný život. Můj
táta je v téhle hře „ten hodný“, i když svou roli zlého démona
hraje skoro dokonale.

Když jsem se trochu uklidnila, vydala jsem se k prádel-
níku a vytáhla ze zásuvky dýku s černou rukojetí. Zadívala
jsem se na překližku opřenou o stěnu, kde byl namalovaný
obrys postavy. Postavy, která byla teď plná děr. Patti to při-
padalo kruté. Začala jsem s několika terapeutickými hody
a jako palivo pro přesnou mušku používala vzpomínky na
uplynulý rok.

Před půl rokem, někdy v té době, kdy jsem se dozvěděla,
že se Kaidan Rowe stěhuje do Los Angeles, za mnou přišel
démon Azazel – tátův spojenec a ironií osudu zároveň po-

sel samotného Lucifera. *Rahab nařídil, aby všichni nefilové až do odvolání zůstali pod dozorem. Sledují i tvého otce. Hodně štěstí, dceru Belialova.*

Trefila jsem špičkou dýky dlaň postavy. Celý minulý školní rok byl příšerný. Hlavně druhá polovina. Přesla jsem z role svědomité studentky do role té, která sotva proleze. Zvláštní, jak vědomí, že nikdy nemůžete uskutečnit svoje sny, zamává se studijní motivací. Místo psaní domácích úkolů jsem se učila zasáhnout terč smrtící zbraní. Vytáhla jsem dýku z překližky a znova zamířila.

Šest měsíců jsem měla v patách démony. Musela jsem neustále připomínat Patti, aby vůči mně neprojevovala náklonnost, což mi drtilo srdce. Vymyslely jsme si znamení, kterým jsem jí dávala na vědomí, že jsou démoni nablízku: Poškrábala jsem se na bradě. V tu chvíli Patti odcházela do jiné místnosti, aby démoni neviděli barvu její aury. Nesměli tušit, jak moc jí na mně záleží.

Střenka se se zaduněním zabodla do lokte terče. Pokračovala jsem a zasahovala postupně celý obrys postavy.

Šest měsíců jsem nebrečela, od toho dne, kdy jsem stála na Vyhlídce. Strach a zoufalství si vybíraly svou daň. Naučila jsem se nenávidět svoje slzy, protože pláč mě oslaboval. Kdysi jsem brala jejich očištnou moc jako samozřejmost. Jako tolik jiných věcí.

Bum.

Můj otec měl ve světě jako Kníže závislosti spoustu práce. Ale stejně mi ještě stačil zařídit po shromáždění pár lekcí sebeobranu. Vyčerpávajících, tvrdých lekcí, které přebily moje mírumilovné instinkty.

Bum. Do oka. Kéž by mě tak mohl vidět Kaidan.

S žádným z nefů jsem od té doby nemluvila. Kai se ani jednou neozval. V hloubi duše jsem bojovala s temnými

předtuchami, které mě hrozily stáhnout pod hladinu. Co já vím – třeba už je mrtvý.

Bum.

Mohla jsem si vybrat, jakou obrannou techniku chci studovat. Mí instruktoři si přáli, abych se soustředila na judo a zápas, protože jsem na to zřejmě měla potřebnou pružnost, sílu a vytrvalost. Necháпали mou posedlost ocelí a já jim nechtěla vykládat, že mě to podle mého názoru aspoň na dálku spojuje s klukem, kterého miluju. Co by asi řekl, kdyby mě viděl, jak mířím terči na krk a zasahuju ho tam smrtící ranou? Byl by na mě hrdý, nebo by se zhrozil? A záleží mu na mně ještě vůbec? Ale já nakoukla do té praskliny v jeho emocionálním brnění – tam na shromáždění v New Yorku, kdy byl připravený mě bránit, nasadit kvůli mně život.

Bum.

Šest měsíců jsem nemohla cítit tu jeho sladkou přirozenou vůni, která byla součástí každé mé vzpomínky na něj. Šest měsíců žil ve lži daleko ode mě.

Když se dýka zabodla do srdce figuríny, nechala jsem ji tam trčet a posadila se na postel.

Ve vši té hrůze vzpomínek na newyorské setkání se vyskytlo i světlo naděje. Nebesa poslala anděly, aby bránili můj život. Kdyby se tam neobjevili, počet mrtvých by byl ten večer o tři vyšší. Rozrostl by se o mě, Kaidana a Kopana, který se mě taky chystal chránit.

Povzdychla jsem si a zvedla telefon, abych zavolala Jayovi. Dlužila jsem mu omluvu za další bláznivý večer.

Zvedl to hned. „Čau, co se děje?“

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho, překvapená, že jeho hlas nezní nijak našťavaně.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Jo, celkem jo...“

„To je fakt zvláštní, že mi voláš, protože já chtěl zrovna volat tobě.“

„Jo? A proč?“

„Můžeš sem přijít? Chtěl bych, aby sis něco poslechla.“
Zněl celkem nadšeně. Třeba už si Jay na mou proměnu zvykl.

„No jasně, jsem tam tak... za dvacet minut, jo?“

„Super, tak zatím.“

Když jsem zavěšila, Patti nakoukla ke mně do pokoje.

„Čistej vzduch,“ uklidnila jsem ji.

Ušklíbala se na dýku v srdci terče a její trup zahalila lehce namodralá, posmutnělá aura. Ale když se ke mně otočila, vystřídala ji světle růžová. Zkřížila si paže na prsou.

Zrzavé vlasy měla sepnuté vzadu, ale pár pramínků se jí ze sponky uvolnilo a ty teď rámovaly její mírně pihovatou tvář. Jako vždycky za ní stál mlžný obrys strážného anděla a sledoval nás s tichou nehybností. Přítomnost strážných andělů se pro mě stala konejšivou stálicí v životě.

„Dobry ráno,“ pozdravila jsem ji.

„Ty někam jdeš?“

„K Jayovi.“

„Tak dobře.“ Slyšela jsem v jejím hlase úsměv. „Už jsem ho tady neviděla, ani nepamatuju. Vyřid' mu, že ho pozdravuju, ano?“ Uhladila mi vlasy, které jsem si stáhla do culíku, a políbila mě na tvář.

Otočila jsem se k ní a pevně ji objala. Tohle bylo něco, co ostatní nefové neměli – milující osobu, která by je bezpodmínečně přijímala. Patti mě za uplynulý půlrok vyzvedávala na spoustě mejdanů. Radši jsem ani nemyslela na to, co tam musela vidět.

„Vyřídím, Patti. Díky. Mám tě ráda.“ Popadla jsem z prádelníku klíčky. Potřebovala jsem nutně na vzduch.

Bylo zvláštní jet k Jayovi domů. Už nějakou dobu jsem tam nebyla. Všechno se mezi námi změnilo od té doby, co si našel práci a holku a kdy se ze mě stala vymetačka večírků. Ale v životě se asi pořád něco mění. Jay si sice nepřestal stříhat světlé vlasy úplně nakrátko, protože jinak mu na hlavě vyrůstalo husté jemné chmýří. Za poslední rok se ale vytáhl asi o pět centimetrů a jeho mírnost a baculatost byly ty tam.

Pracoval teď jako asistent dýdžeje a na léto si domluvil praxi v atlantském rádiu.

Pneumatiky auta rozdrtily pár borových šišek, když jsem zahrnula na příjezdovou cestu k přízemnímu domu. Před ním stála smuteční vrba a její větvičky halily většinu trávníku jako baldachýn. Byla to moje stará kamarádka. Vystoupila jsem z auta a vydala se ke dveřím. Ve vzduchu voněl zimolez.

U Jaye doma nikdy nikdo neklepal. Vešla jsem dál a vydala se chodbou s prošlapaným kobercem k jeho pokoji.

„Bezva,“ přivítal mě, když mě uviděl. Seděl u počítače a za ním stál v tlumeném bílém světle jeho strážný anděl. Pokývl mi na pozdrav, ale jinak se soustředil na Jaye. Posadila jsem se na prázdnou židli vedle něj a naskočila mi husí kůže, když jsem uviděla to slovo na Jayově monitoru: *Smilníci*.

Jay se usmál. „Konečně jim vyšel debutovej singl. Album už je skoro hotový.“

„Vážně něco vydali?“ podivila jsem se. Když jsem si o nich naposledy četla na internetu, nic moc nového tam nebylo. Ale tohle byla dobrá zpráva. Zpráva o tom, že Kaidan se mohl ponořit do hudby. A že je v pořádku.